

РЕШЕНИЕ

№ 11195

гр. София, 22.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в публично заседание на 24.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **1383** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 68, ал. 6 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба, подадена от С. И. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед № 3286з-4833 от 27.12.2024 г., издадена от директор на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерството на вътрешните работи /ГДНП при МВР/, с която е отказано снемането на полицейска му регистрация.

В жалбата са изложени съображения за нищожност, а алтернативно за незаконосъобразност и неправилност на оспорената заповед, като издадена в противоречие с материалния закон и процесуалните правила. Изложени са твърдения, че оспорената заповед е без подпис, печат и изходящ номер, което провокирало у жалбоподателя съмнения за нейната законосъобразност. На следващо място се сочи, че същата е издадена в грубо противоречие с практиката на Съда на Европейския съюз /СЕС/ по тези въпроси, в подкрепа на което са цитирани конкретни решения на СЕС. Счита, че на осн. чл.68, ал.6 от ЗМВР през 2018 г. незаконно му е извършена полицейска регистрация, която следва да бъде отменена. Изложени са възражения срещу мотивите на обжалваната заповед, като бланкетни, неверни и манипулативни по отношение на посочените като основания за отказа административни нарушения, извършени от жалбоподателя. Обръща се внимание юридическият факт на реабилитиран на жалбоподателя, на осн. чл.88а, ал.1 от НК с дата на получаване на сведението от СДВР – 14.08.2024 г, който е релевантен към отправеното искане за снемане на полицейската регистрация. От съда се иска да отмени заповедта, която се сочи като издадена в противоречие с правото на Европейския съюз – с Директива № 2016/680 на

Европейския парламент и Съвета и с Решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/22, чл.3 и чл.8 от ХЕС и чл.3, чл.6, чл.13 и чл.17 от ЕКЗПЧОС, както и да бъде постановено решение, с което административният орган да бъде задължен да издаде нова заповед, с която да снесе полицейската регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР на жалбоподателя.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адв. М., поддържа жалбата. Обръща внимание, че на л. 3 от писмените бележки на 11.06.25 г. /л. 213/ се твърди, че ответникът обработва лични данни и постановява отказ, тъй като жалбоподателят е извършил тежко умишлено престъпление, което не е вярно, тъй като съгласно чл. 93 НК тежко умишлено престъпление е това, за което се предвижда наказание лишаване от свобода. Процесните престъпления, посочени в справката от ответника са по чл. 308, ал. 1 НК и чл. 248, ал. 1 НК - до 3 години. На следващо място сочи, че представената пред съда практика по делата М. против Великобритания, П. и М. против Германия и К. против Великобритания е безспорна. Според нея, запазването на ДНК следва да се прилага само за лица, осъдени за престъпления с определена тежест, каквото престъпление не е налице. Обръща внимание, че на жалбоподателя са направени не само снимка и пръстови отпечатьци, но е взета и ДНК проба. В тази връзка цитира делото К. против Великобритания, по което съдът намира, че представлява нарушение на чл. 8 от Конвенцията дългото съхраняване на ДНК – профили, пръстови отпечатьци и снимка за лице, осъдено за леко престъпление, както е в случая. Обръща внимание, че съществува подписана и от България Конвенция №108 на ЕС, която е за защита на лицата с цел неприкосновеност на личния живот. Соци, че към нея е приета и препоръка ЕР 87 на Комитета на министрите на съвета на Европа, в която е записано, че събирането на лични данни за полицейски цели трябва да бъде ограничено само до предотвратяване на реална заплаха или превенция за извършване на престъпление. На следващо място сочи, че в Конвенция № 108 има приета препоръка ЕР 92, в която се казва, че проби и телесни тъкани взети за ДНК анализ не трябва да се съхраняват след постановяване на окончателното решение по делото, а в настоящия случай са минали години, поради което следва да бъде заличено това съхранение. В писмената защита на ответната страна се посочват ненужни норми с бланкетен характер, без срок на съхранение. Обръща внимание, че ответникът не е изложил мотиви, според които да е налице продължителна необходимост от съхранението на личните данни на жалбоподателя. Според решение от 18.12.1997 година по дело С-129/96 на съда в Л., дори при нетраспониран директиви държавата членка трябва да се въздържа от прилагане на противоречащо им националното право, какъвто е настоящият случай с приложението на ЗМВР и правото на ЕС относно продължителността и снемането на полицейската регистрация. Поддържа изложеното в становището от 13.10.2025 година по доказателства на ответника. По отношение на основателността на жалбата се позовава и на практиката на ВАС по адм. дело № 6492/21 г. Подробно становище по същество излага и в писмени бележки. Претендира разноски по списък.

Ответникът - директорът на Главна дирекция „Национална полиция“, редовно уведомен, не се явява, не се представлява. По делото са предоставени подробни писмени бележки от юрк. Г. Р., с които оспорва жалбата. В същите се акцентира върху обстоятелството, че настъпилата реабилитация не е основание за снемане на направената полицейска регистрация, тъй като в конкретния случай тя е настъпила по право – след изтичане на определен срок и няма връзка с личността на дееца. В този смисъл е цитирано съображение 61 от решение от 30.01.2024 г. по дело № С-118/22 г. на СЕС, съгласно което настъпилата реабилитация не води задължително до снемане на полицейската регистрация, а е единствено индиция, че субектът на данни представлява по-малък риск. Обърнато е внимание, че с оглед съображение 67 от същото решение на СЕС, преценката относно „абсолютната необходимост“ и степента на риска на лицето

следва да се отчете като елемент наред с естеството и тежестта на престъплението и конкретния случай, в който е извършено. Твърди се, че именно такава преценка е извършена от административния орган, който за да постанови отказ за снемане на полицейската регистрация подробно е анализирал престъпленията по чл. 308, ал.1 и 248а, ал.1 от НК, отчитайки личността на заявителя като извършител на престъпление, което накърнява правната сигурност на документирането. Специално внимание е обърнато на приложена по делото разпечатка от информационните системи на МВР, от която е видно, че жалбоподателят има нарушения на правилата за движение по пътищата, което е посочено като индикация за поведение, демонстриращо явно незачитане на установения ред при участие в пътното движение, аналогично на това при извършването на престъпления. Счита, че така направеният анализ на административния орган и взетото от него решение за отказ за снемане на полицейска регистрация не нарушава правата на жалбоподателя по чл.8 ЕКПЧ, тъй като в ал.2 от същия са посочени изключенията от общото правило, когато намесата в личния живот е в интерес на обществената сигурност. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, тъй като отлагането на делото и провеждането му в повече от едно съдебно заседание не по вина на ответника.

Административен съд София-град, Първо отделение, 6-ти състав, след като съобрази приложените по делото доказателства и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление, вх. № 513000-33348 от 01.06.2021 г., адресирано до директора на СДВР, жалбоподателят С. И. С., ЕГН [ЕГН], е поискал снемане на полицейска регистрация, която му била извършена през 2017 г. /л.16/.

Видно от приложената по делото административна преписка /от л.92-л.186/, ответникът, след извършена проверка в информационните фондове на МВР, е установил, че към визирания в заявлението период 2017 г. на С. И. С. не е извършвана полицейска регистрация, за което го е уведомирал с писмо, рег. № 328600-3015 от 20.01.2022 г. по описа на Главна дирекция „Национална полиция“. Видно от приложената по делото обратна разписка /л.165/, писмото не е доставено, тъй като на посочения адрес няма апартамент с цитирания в заявлението номер 33. Въз основа на горните обстоятелства, С. е подал жалба пред АССГ срещу мълчалив отказ по подаденото от него заявление.

С определение № 14111 от 07.08.2024 г., постановено по адм. дело № 6826/2021 г. по описа на АССГ, Второ отделение, 48-ми състав, съдът е оставил жалбата без разглеждане и е върнал преписката на директора на СДВР, като я е задължил в 14-дневен срок да окомплектова преписката и да изготви становище по чл.19, ал.4, т.2 от Наредбата за извършване и снемане на полицейска регистрация, след което да я изпрати на Министъра на вътрешните работи, респективно на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за произнасяне.

В изпълнение на горесцитираното определение на АССГ, директорът на СДВР е изготвил предложение, рег. № 513р-102971 от 10.10.2024 г. /л.89/ до директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за издаване на заповед по чл.21, ал.1 от Наредбата за извършване и снемане на полицейска регистрация, с което е предложил да не се снемат полицейска регистрация № 5977/12.03.2018 г. на СДВР, поради липса на основание по чл.68, ал.6 от ЗМВР.

В мотивите на предложението е посочено, че регистрация № 5977/12.03.2018 г. на СДВР на СДВР е извършена по преписка ЗМ 5639/2016 г. на сектор ИП 04 „Престъпления във финансово-кредитната система“ – СДВР за деяние по чл.308, ал.1 от НК. Производството е приключило с присъда № 127/15.05.2019 г. на СГС, НК, 11 състав по НОХД № 4353/2018 г. за налагане на наказание „Пробация“, потвърдена с решение № 49/05.02.2020 г. на САС по ВНОХД № 1229/2019

г., което от своя страна е потвърдено с решение № 43/16.12.2021 г. на ВКС по КД № 1032/2020 г. Посочено е, че присъдата е влязла в сила на 16.12.2021 г. Към предложението е приложена и изпратена до ГД „НП“ административната преписка, съдържаща следните документи: определение № 14111/07.08.2024 г. на АССГ, Второ отделение, 48-ми състав, постановено по адм. дело № 6826/2021 г.; становище № 513р-11894/07.02.2022 г. по описа на СДВР; писмо, рег. № 3286р-2937/20.01.2022 г.; преписка, рег. № 513р-1038/06.01.2022 г. и справка за съдимост.

Въз основа на предложението е издадена е Заповед с № 3286з-4833 от 27.12.2024 г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“, с която е отказано снемането на полицейска регистрация № 5977 от 12.03.2018 г. по описа на СДВР, извършена на С. И. С., ЕГН [ЕГН], поради липса на визираните в чл. 68, ал. 6 от ЗМВР основания.

За да достигне до горния извод, административният орган е приел за безспорно доказано, че с присъда № 127 от 15.05.2019 г., постановена по НОХД № 4353/2018 г., СГС е признал С. И. С. за виновен за това, че на 20.07.2016 г. в [населено място], [улица], ет. 4, в К. на съдебните изпълнители е съставил неистински официален документ, поради което и на основание чл. 308, ал.1, вр. с чл. 55, ал.1, т.2, б. „б“, вр. чл.42а, ал.2, т.1 и 2, вр. чл.42б, ал.1 и в от НК го осъжда, като му налага наказание „пробация“ за срок от 6 месеца при следните пробационни мерки: „задължителна регистрация по настоящ адрес“ с явяване и подписване на осъдения пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице два пъти седмично, както и периодични срещи с пробационен служител“. Със същата присъда СГС признава С. И. С. за виновен за това, че на 22.07.2016 г. в [населено място], [улица], в банка „ДСК“ ЕАД, клон „Д.“, е извършил престъпление по чл.248а, ал.1 от НК, поради което и на основание чл.248а, ал.1 от НК, вр. чл.55, ал.1, т.2, б. „б“, вр. с чл.42а, ал.2, т.1 и 2, вр. с чл.42б, ал.1 и 2 от НК, го осъжда като му налага наказание „пробация“ за срок от 6 месеца при следните пробационни мерки: „задължителна регистрация по настоящ адрес“ с явяване и подписване на осъдения пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице два пъти седмично, както и периодични срещи с пробационен служител“. На осн. чл.23, ал.1 от НК, съдът налага на С. И. С. най-тежкото от така определените наказания, а именно „пробация“ за срок от 6 месеца, а именно: „задължителна регистрация по настоящ адрес“ с явяване и подписване на осъдения пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице два пъти седмично, както и периодични срещи с пробационен служител“ за срок от 6 месеца. Установено е, че присъдата е потвърдено с решение № 49 от 05.02.2020 г., постановено по ВНОХД № 1229/2019 г. на САС, което от своя страна е оставено в сила с решение № 43 от 16.12.2021г. , постановено по КД № 1032/2020 г. на ВКС. Решението на ВКС не подлежи на обжалване, поради което присъдата , постановена по НОХД № 4353/2018 г., СГС е влязла в сила на 16.12.2021 г.

Административният орган е приел за доказано от приложената към преписката електронна справка за съдимост № 241008005000424445/08.10.2024 г., че С. И. С. е осъден по НОХД № 4353/2018 г., СГС и е реабилитиран на осн. чл.88а, ал.1 от НК.

С оглед на така приетата фактическа обстановка, директорът на Главна дирекция „Национална полиция“ е посочил, че осъждането с влязла в сила присъда не е сред лимитивно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл.68, ал.6 от ЗМВР, включително при настъпила реабилитация.

Посочил е, че в конкретния случай реабилитацията на лицето е настъпила след изтичане на определен срок от време и не се свързва с преценка на други обстоятелства относно личността на дееца. В този смисъл е посочил, че предотвратяването и разкриването на престъпления защитата на националната сигурност и опазването на обществения ред са възприети от законодателя като ценности, чието опазване обуславя правомерност на обработването на личните данни на лицата,

осъдени за умишлени престъпления от общ характер, включително след настъпването на реабилитация, поради което мярката се явява пропорционална и не е в противоречие с правото на зачитане на личния и семейния живот по чл.8 от ЕКЗПЧОС.

В мотивите си, директорът на Главна дирекция „Национална полиция“ се е позовал на Директива /ЕС/2016/680 на Европейския парламент и Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработване на личните им данни от компетентните органи за целите на предотвратяване, разследването, разкриване или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, както и на съображения 54, 55 и 61 на Решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/22 г. на СЕС, според които подобно съхранение на лични данни може да е необходимо и да допринесе за постигането на гореописаните цели, дори след като осъждането е заличено от регистъра за съдимост и са отменени последиците, които националното законодателство свързва със самото осъждане. Позовава се и на предложение 66 от Решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/22 г. на СЕС, в което е посочено, че съхранението на биометрични и генетични данни на вече осъдени с влязла в сила присъда лица, включително до тяхната смърт, може да е абсолютна необходимост по смисъла на чл.10 от Директива /ЕС/2016/680, за да е възможна проверка дали същите са замесени в други престъпления, като е отчетена важността на тези данни по наказателните разследвания дори и много години след извършване на деянията, в частност, когато същите представляват тежки престъпления.

В заключение, директорът на Главна дирекция „Национална полиция“, позовавайки се на предложение 67 от Решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/22 г. на СЕС, според което оправомощеният орган за произнасяне по искането на заявителя следва да извърши анализ и преценка на „абсолютната необходимост“ за продължаване на съхранението на личните данни на С. И. С. с оглед риска на лицето, естеството и тежестта на престъплението, конкретният контекст в който е извършено, извършени разнородни престъпления, наличието на други /минали или настоящи/ престъпления, миналото или профила на лицето, е отчетел, че в информационните фондове на МВР не са налице данни за водени срещи С. С. други наказателни производства, освен това, за което е осъден и е обсъдено, но същият се установява като нарушител на правилата за безопасност на движението по пътищата с издадени три АУАН и три НП по тях, както и 7 фиша по ЗДВП.

Въз основа на горните установявания, административният орган е достигнал до извод, че въпреки по-ниската степен на обществена опасност на посочените административни нарушения на заявителя, все пак същите указват незачитане на правовия ред от страна на лицето и определят личността му като рискова по отношение на противодействие на престъпността и опазване на общественения ред, с оглед на което отказва снемане на полицейската регистрация, приемайки че срокът на съхранение на полицейската регистрация на лицето е разумен и е съобразен с целите, за които същите се обработват, съобразно предложение 68 от Решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/22 г. на СЕС.

По делото са представени следните релевантни за правния спор писмени доказателства: копие на заповед № 3286з-4833/27.12.2024 г. /л.182/, видно от което същата е подписана от директора на ГД „НП“-МВР. От отбелязването върху представеното копие на заповедта е видно, че същата е връчена от служител на 02 РУ-СДВР на жалбоподателя на 13.01.2025 г. в 15:50 часа срещу подпис; заповед № 8121з-267/10.03.2015 г. на Министъра на МВР /л.183, от която се установява компетентността на органа, издал обжалвания административен акт; справка за нарушител водач /л.175/; преписи от присъда № 127 от 15.05.2019 г., постановена по НОХД № 4353/2018 г. по описа на СГС, решение № 49 от 05.02.2020 г., постановено по ВНОХД № 1229/2019 г. на САС и решение № 43 от 16.12.2021г. , постановено по КД № 1032/2020 г. на ВКС; събраните в хода на

първоначално проведеното административно производство писмени доказателства по заявлението на жалбоподателя, в т.ч. справка за съдимост, становища, писмена кореспонденция, както и определение № 14111 от 07.08.2024 г., постановено по адм. дело № 6826/2021 г. по описа на АССГ, Второ отделение, 48-ми състав, съдът е оставил жалбата без разглеждане и е върнал преписката на директора на СДВР за окомплектоване на преписката и изготвяне на ново становище по чл.19, ал.4, т.2 от Наредбата за извършване и снемане на полицейска регистрация. При така установените факти, Административен съд София - град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, от надлежна страна – лице с правен интерес от оспорване ѝ като адресат на властническото изявление, с което са засегнати неблагоприятно негови права и законни интереси, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

В настоящото производство съгласно чл. 168, ал. 1, във вр. чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като извършва преценка дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган в кръга на предоставените му правомощия съгласно чл. 68, ал. 6 от ЗМВР. Съгласно тази разпоредба полицейската регистрация се сменя /респ. се отказва снемане/ въз основа на писмена заповед на администратора на лични данни или на оправомощени от него длъжностни лица. Администратор на лични данни по смисъла на Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/ е министърът на вътрешните работи, съгласно чл. 29 ал. 1 от ЗМВР. Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация /НРИСПР/ определя, че полицейската регистрация се сменя или снемането ѝ се отказва с писмена заповед на министъра на вътрешните работи или оправомощени от него длъжностни лица. От представената и неоспорена по делото Заповед № 8121з-267 от 10.03.2015 г./л.183/ на министъра на вътрешните работи на основание чл. 68 ал. 6, във вр. с чл. 29, ал. 1 и чл. 33, т. 9 от ЗМВР е видно, че същият е оправомощил директора и заместник-директорите на Главна дирекция „Национална полиция“ да издават заповеди за снемане или за отказ за снемане на полицейска регистрация.

Видно от приложеното по делото копие на заповед № 3286з-4833/27.12.2024 г. /л.182/, противно на твърденията в жалбоподателя, същата е подписана от директора на ГД „НП“-МВР.

С оглед на горното, съдът приема, че оспорената заповед е издадена в предписаната от закона форма и съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК и при издаването ѝ не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, установени в чл. 19 от Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, които да обуславят нейната отмяна.

Отказът за снемане на полицейска регистрация е постановен при неправилно приложение на материалния закон и в противоречие с целта на закона – отменителни основания по чл.146, т.4 и т.5 от АПК, поради следното:

Предпоставките за снемане на полицейска регистрация са регламентирани изчерпателно в разпоредбата на чл.68, ал.6 ЗМВР, а именно, когато: 1. регистрацията е извършена в нарушение на закона; 2. наказателното производство е прекратено с изключение на случаите по чл.24, ал.3 НПК; 3. наказателното производство е приключило с влязла в сила оправдателна присъда; 4. лицето е освободено от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание; 5. лицето е починало, като в този случай искането може да бъде направено от неговите наследници.

По силата на чл.68, ал.1 от ЗМВР полицейските органи извършват полицейска регистрация на лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер. Разпоредбите на чл.68, ал.2 от ЗМВР и чл. 2 от Наредбата посочват, че полицейската регистрация е вид обработване на лични данни за лицата по ал. 1, която се осъществява при условията на този закон с цел защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Легитимните цели на тази дейност са посочени и в чл.27 от ЗМВР, според който данните от полицейската регистрация на лицата, извършена на основание чл. 68, се използват само за защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред.

Съгласно чл.13, ал.1 от Наредбата полицейска регистрация се извършва за всяко привличане на лице като обвиняем за извършено умишлено престъпление от общ характер независимо от предишна такава, като се попълва нова карта за полицейска регистрация и се извършва ново фотографиране. В случая, по отношение на С. И. С., ЕГН [ЕГН], е установена една полицейска регистрация под № 5977 от 12.03.2018 г. по писма на СДВР, за престъпления по чл. 308, ал.1 и по чл.248а, ал.1 от НК, като на осн. чл.23, ал.1 от НК, му е наложено едно най-тежкото наказание „пробация“ за срок от 6 месеца, включваща „задължителна регистрация по настоящ адрес“ с явяване и подписване на осъдения пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице два пъти седмично, както и периодични срещи с пробационен служител“ за срок от 6 месеца, постановена с присъда № 127/15.05.2019 г. на СГС, НК, 11 състав по НОХД № 4353/2018 г. за налагане на наказание „Пробация“, потвърдена с решение № 49/05.02.2020 г. на САС по ВНОХД № 1229/2019 г., което от своя страна е потвърдено с решение № 43/16.12.2021 г. на ВКС по КД № 1032/2020 г. Към датата на подаване на заявлението, жалбоподателят е представил свидетелство за съдимост, според което лицето към онзи момент „не е осъждано“. Не е спорно и е установено в хода на административното производство, че същото е реабилитирано по чл. 88а от НК.

Полицейската регистрация помага на полицейските органи да извършват дейностите, посочени в чл.67 ЗМВР, като данните от нея се използват само за предотвратяване и разкриване на престъпления или за дейности, свързани със защитата на националната сигурност и обществения ред. Разпоредбата на чл.68, ал.6 ЗМВР е специална, което обуславя, както нейният приоритет пред общите разпоредби, регламентиращи обработката на лични данни, така и невъзможността да бъде извършено снемане на полицейска регистрация на основания, различни от сочените в цитираната норма.

Константна е съдебната практика по приложението на чл.68, ал.6 ЗМВР, че целта на реабилитацията като институт на наказателното право и целта на полицейската регистрация като институт на административното право са различни, поради което настъпването на реабилитация не е абсолютно основание за снемане на полицейската регистрация. Реабилитация по право или така наречената абсолютна реабилитация по смисъла на чл. 88а от НК, в чл. 68, ал.6 от ЗМВР, не е основание за снемане на полицейската регистрация, респ. за спиране обработването и съхранението на лични данни. Действащата законова регламентация за заличаване на полицейската регистрация по ЗМВР не обуславя прекомерност на накърняването на личната сфера на лицата с полицейска регистрация в сравнение с другите лица, чиито лични данни се обработват в други информационни фондове на МВР, тъй като това нормативно разрешение отчита баланса между обществените и личните интереси /чл.27 от ЗМВР/. Предотвратяването и разкриването на престъпления, защитата на националната сигурност и обществения ред са възприети от законодателя като ценности, чието опазване обуславя правомерност на обработването на личните данни на лицата, осъдени за умишлени престъпления от общ характер,

включително след настъпването на реабилитация, поради което мярката се явява пропорционална и не е в противоречие с правото на зачитане на личния и семейния живот, уредено с чл. 8 на ЕКЗПЧОС.

В идентичен смисъл е т.54 от Решение на СЕС по дело C-118/22: „В тази насока следва да се подчертае, че съхранението в полицейския регистър на данни на лица, осъдени с влязла в сила присъда, може да се окаже необходимо за целите, упоменати в предходната точка от решението, дори след като това осъждане е заличено от регистъра за съдимост и съответно са отменени последиците, които националното законодателство свързва със самото осъждане. Възможно е всъщност тези лица да са замесени в престъпления, различни от тези, за които са били осъдени, или обратно, да бъдат оневинени чрез сравняване на данните, съхранявани от тези органи, с данните, събрани при разследването на другите престъпления“.

В т.61 от решението на СЕС се подчертава, че: „Реабилитация на такова лице като настъпилата в главното производство, в резултат от която осъждането му е изтрито от регистъра за съдимост, сама по себе си не води до отпадане на необходимостта от съхранението на данните му в полицейския регистър, тъй като последното има цели, различни от тези на списъка на миналите му осъждания в регистъра за съдимост. Когато обаче, както в настоящия случай, съгласно приложимите разпоредби на националното наказателно право, за да настъпи реабилитация, трябва през определен период след изтърпяването на наказанието да не е извършено ново умишлено престъпление от общ характер, тя може да е индиция, че субектът на данните представлява по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред, и следователно обстоятелство, което може да доведе до скъсяване на необходимия период за такова съхранение“.

Правото на Европейския съюз не изключва възможността за обработване на лични данни в хипотезите, обсъдени по-горе. Така в Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, изрично се предвижда, че директивата не възпрепятства държавите членки да определят операции по обработване и процедури за обработване в национални правила за наказателно правните процедури във връзка с обработването на лични данни от съдилища и други съдебни органи, по-специално по отношение на лични данни, съдържащи се в съдебно решение или документация, свързани с наказателни производства, както и че за целите на предотвратяването, разследването и наказателното преследване на престъпленията компетентните органи имат нужда да обработват лични данни, събрани в контекста на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, извън този контекст, за да достигнат до разбиране на престъпните действия и да установят връзки между различни разкрити престъпления.

Независимо от изложеното, в конкретния случай позоваването от страна на административния орган на Съображение 27 от Преамбюла на Директива (ЕС) 2016/680 и мотивите по т. 54, т.55, т.61 и т.68 от Решение на Съда на ЕС (Голям състав) от 30 януари 2024 г., по дело № C-118/22, е формално и не се подкрепя от събраните в хода на административното производство доказателства и справки от информационните системи на МВР. В хода на административното производство по чл.68, ал.6 от ЗМВР административният орган дължи проверка за необходимост от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането. По същество проверката следва да обхване предвидените в чл. 19 от Наредбата за реда

за извършване и снемане на полицейска регистрация действия, но трябва да включва и събиране и анализ на информация относно заявителя като субект на данни и да прецени дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания в чл.68, ал.6 от ЗМВР за заличаване на полицейската регистрация. Дължима е преценка и съобразяване и на всяка друга информация, свързана с личността на субекта на лични данни във връзка с естеството и тежестта на престъплението, за което е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, риска, който представлява изтеклият период от време, други особени обстоятелства, относими към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото. Целта на проверката е съпоставка на важността на преследваната с полицейската регистрация цел във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация (виж т. 67 вр. т. 62 и т. 69 от решението по дело С-118/22 на СЕС). Следва да се спазва баланса между обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, когато това съхранение вече не е необходимо.

В настоящия случай, в оспорения административен акт е извършен формален анализ като са изтъкнати факти и обстоятелства, които сами по себе си не обосновават поддържането на регистрацията, съобразно насоките дадени в решението по дело С-118/22 на СЕС, а именно тежестта на извършеното престъпление, за което е направена полицейската регистрация. По този пункт, административният орган е следвало да изложи мотиви през призмата на определението за „тежко престъпление“, съгласно чл.93, т.7 от НК, след което да анализира наложеното на заявителя единствено наказание за извършено престъпление от общ характер, за което не е предвидено наказание „лишаване от свобода“ за повече от пет години, доживотен затвор или доживотен затвор без замяна, следователно да го квалифицира като такова с по-малък риск за правната сигурност. На следващо място, въпреки, че в мотивите на заповедта е споменато, че лицето няма данни за извършени други престъпления от общ характер или не приключили производства по установяването на евентуално извършени от жалбоподателя престъпления, то административният орган не е обсъдил това релевантно по отношение на дължимата преценката обстоятелство, а се е позовал на наложените на заявителя административни наказания за нарушения на ЗДвП. Съгласно задължителните указания, дадени с решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/22 и възприети в практиката на ВАС, органът следва да изложи мотиви дали и до каква степен подобни обстоятелства са относими към целите на обработването на личните данни чрез полицейската регистрация и дали от тях може да се изведе актуален риск, оправдаващ продължаващо съхранение. Такава преценка в случая не е извършена по ясен, конкретен и индивидуализиран начин. Липсва анализ на връзката между посочените нарушения по ЗДвП и характера на престъплението, по повод на което е извършена регистрацията, както и оценка дали при липса на други престъпления, висящи наказателни производства и при настъпила реабилитация тези данни са достатъчни да обосноват необходимост от по-нататъшно съхранение на регистрацията. Следователно органът не е изпълнил задължението си да извърши действителна съпоставка между обществения интерес правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето и правото на засегнатото лице те да бъдат заличени, когато съхранението им вече не е необходимо.

В допълнение следва да се съобразят задължителните указания в решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/22, според които член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директивата, разглеждан във

връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Настоящият съдебен състав намира, че съхраняването на данните от извършената на жалбоподателя полицейска регистрация, при тези данни по делото и при липсата на обосновани мотиви на административния орган за обратното, вече не е необходимо за целите, за които същата е била създадена - противодействие на престъпността, опазване на обществения ред, предотвратяване, разследване, разкриване или наказателно преследване на конкретни престъпления, а извън този контекст, за да достигнат полицейските органи до разбиране на престъпните действия и да установят връзки между различни разкрити престъпления. Безспорно е, че настъпилата реабилитация за осъждането му сама по себе си не води до отпадане на необходимостта от съхранение на неговите данни в полицейския регистър, тъй като последното има цели, различни от тези на списъка на миналите осъждания в регистъра за съдимост. Доколкото съгласно приложимите разпоредби на националното наказателно право, за да настъпи реабилитация, трябва през определен период след изтърпяване на наказанието да не е извършено ново умишлено престъпление от общ характер, реабилитацията е индигия, че субектът на данните представлява по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред и съобразно указаното в посочената европейска нормативна уредба представлява обстоятелство, което е пряко относимо към необходимия период за съхранение на данните.

С оглед характера и тежестта на престъплението, за които лицето е осъдено с наказание „пробация“ за престъпления, извършени през 2016 г., фактът на настъпилата реабилитацията по чл.88а от НК, липсата на извършени междувременно други престъпни деяния и повдигнати обвинения, следва да се приеме, че С. И. С., ЕГН [ЕГН], не представлява лице със степен на обществена опасност, оправдаваща продължаване съхранението на данните по извършената една полицейска регистрация, след датата на подаденото заявление за нейното заличаване. В настоящото производство не се събраха доказателства, от които да се достигне до безспорен и непротиворечив извод, че съхранението на личните данни на жалбоподателя все още е необходимо за целите, за които те са обработвани, доколкото от данните по делото не се установява личността на заявителя да е рисков за обществото, освен посочването на наличие на нарушения по ЗДВП без органа да сочи как те правят необходимо да се поддържа регистрация, направена във връзка с извършено престъпление. Доводът, че указват незачитане на правовия ред от страна на лицето, не е достатъчен, защото се касае в единия случай за престъпление, а в другия случай за административни нарушения, които не са основание за полицейска регистрация, не е посочена и връзка с престъплението, за което е извършена процесната регистрация.

Обработването на лични данни трябва да бъде съобразено с принципа на пропорционалност и ограничено до целите, за които са събрани данните. Съгласно чл. 5 от Директивата, личните данни трябва да бъдат съхранявани само за минимален период, необходим за постигането на

целта на тяхното обработване. Директивата предвижда и задължението да се гарантира точност и актуалност на съхраняваните лични данни (чл. 4). Заличаването на полицейската регистрация в случая е оправдано, тъй като поддържането ѝ противоречи на принципите на пропорционалност, актуалност и минимално задържане на данни, защитени от Директивата. В тази връзка следва да се съобрази и че в решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/22 е подчертана важноста на защитата на личния живот на лицата, особено след изтичането на значителен период от време след осъждането. Когато вече не съществуват легитимни основания за съхранение на лични данни, лицето има право да поиска тези данни да бъдат заличени, доколкото данните за предишните осъждания вече не отразяват реалната му социална интеграция, съответно продължаващото съхранение на тези данни става несъразмерно на целта за обществена защита. Още повече предвид и факта, че поддържането на полицейската регистрация може да ограничи възможностите на жалбоподателя за нормален социален живот, професионално развитие и интеграция. Ето защо се налага една действителна и индивидуална, а не формална преценка дали целите, за които е създадена процесната полицейска регистрация не са изпълнени към датата на подаване на заявлението за нейното заличаване и дали продължаването на съхранението на данните по същата е пропорционално и дали не води до ограничаване правото на личен живот на заявителя, прокламирано в нормата на чл. 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. И нужно ли е на правоохранителните органи за сметка на такова сериозно засягане на правата на лицето, да държат полицейска регистрация за престъпление, за което е настъпила реабилитация, само защото лицето е извършило административни нарушения, оправдано ли е от гледна точка на принципа за пропорционалност. ТАкъв отговор не е даден в случая, поне не и обоснован, а също и индивидуална преценка по стандартите на Директива 2016/680 и тълкуването от СЕС, дадено по дело С-118/22 за по-нататъшното поддържане на регистрацията обаче органът не е направил, а направената от него чисто формална преценка да се откаже снемането на регистрацията само заради нарушения на ЗДвП, е извършена при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта му, поради което и на основание чл.172, ал.2 от ДОПК заповедта следва да се отмени.

В този смисъл е практиката на ВАС на РБ, V отд.: Решение № 2552/09.03.2026г. по адм.дело 10040/2025г., Решение № 2497/09.03.2026г. по адм. дело № 462/2026г., Решение № 2446/05.03.2026г. по адм.дело № 11036/2025 г. Решение № 5730 от 02.06.2025 г. по адм. д. № 1169/2025 г., Решение № 6202 от 10.06.2025 г. по адм. д. № 763/2025 г., Решение № 5578 от 28.05.2025 г. по адм. д. № 1265/2025 г., Решение № 6374 от 12.06.2025 г. по адм. д. № 12011/2024 г., Решение № 5668 от 30.05.2025 г. по адм. д. № 998/2025 г. и др.

Предвид естеството на правния въпрос, предмет на разглеждане от административния орган, и с оглед разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от АПК, при отмяната на процесния отказ за снемане на полицейската регистрация делото като преписка следва да се върне на съответния компетентен административен орган за решаване на въпроса по същество, при съобразяване с указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на решението.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените в производството разноски в размер на 10 лв. за държавна такса, превалутирани на 5,11 евро. На процесуалния представител на жалбоподателя следва да се присъди адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, тъй като го е представлявал безплатно, като близък в посочената в закона хипотеза, съгласно представения договор за правна помощ и съдействие (л.208). Съгласно действащата редакция на нормата съдът при определяне на разноските за адвокат прилага чл. 36, ал. 3 и 4 ЗА, а до влизането в сила на наредбата по чл. 36, ал. 4 ЗА по аналогия се прилага Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за

възнаграждения за адвокатска работа. За административни дела без материален интерес по ЗМВР възнаграждението по чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредбата е 750 лв., който размер съдът намира за съответен на характера и сложността на спора и присъжда превалутирана сумата - 383,47 евро за адвокатско възнаграждение на посочения адвокат Т..

По изложените съображения, Административен съд София град, Първо отделение, 6-ти състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 3286з-4833 от 27.12.2024 г., издадена от директор на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерството на вътрешните работи, с която е отказано снемането на полицейска регистрация № 5977/12.03.2018г. на С. И. С..

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за ново произнасяне по заявлението за снемане на полицейска регистрация на С. И. С. при съобразяване с дадените от съда задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Национална полиция“ да заплати на С. И. С., ЕГН [ЕГН], сторените в производството разноски в размер на 5, 11 евро (пет евро и единадесет цента) за държавна такса.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Национална полиция“ да заплати на адвокат М. В. Т. от САК, с ЕГН [ЕГН], адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2 от ЗА в размер на 383,47 евро (триста осемдесет и три евро и четирдесет и седем цента).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: